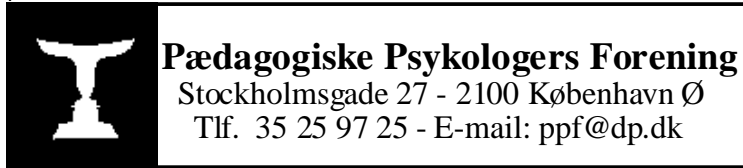

1

7.juli 2013

Vedr. genetablering af cand.pæd.psyk.uddannelsen – gensvar til minister Morten Østergaard

Kære Morten Østergaard

Mange tak for dit svar på mail af 3.juli d.å. vedrørende genetablering af cand.pæd.psyk.uddannelsen. Jeg ser meget frem til, at der besluttet konkrete løsninger på dit ønske om at sikre, at folkeskolen får psykologfaglig bistand af psykologer med godt kendskab til folkeskolens udfordringer, som det har været tilfældet siden 1944 gennem læreruddannede psykologer.

Jeg bliver dog nødt til at tilkendegive, at jeg i min henvendelse fremkom med nogle ret præcise vurderinger og spørgsmål, som jeg ikke har fået svar på og ej heller kommentarer til.

Ministeriets begrundelse for ikke længere at fortsætte overvejelserne om at oprette et videreuddannelsesforløb, der giver læreruddannede adgang til at opnå psykologautorisation bygger på et svar fra Aarhus Universitet fra 19.marts d.å. Her tilkendegives, at universitetet ikke på fagligt forsvarlig måde ser sig i stand til at imødekomme ministeriets ønske om at gennemføre den aftalte model, som Aarhus Universitet ellers selv havde udarbejdet.

Jeg har fulgt det helt urimeligt lange sagsforløb om genetablering af cand.pæd.psyk.uddannelsen siden 2001 på tætteste hold i min egenskab af formand for Pædagogiske Psykologers Forening, jfr. bilag 1 i den fremsendte forespørgsel. Jeg har desuden haft dialog med den øverste ledelse på Aarhus Universitet i 2012 – såvel skriftligt som i møde.

Jeg mener at have ganske god grund til at antage, at de egentlige motiver til svaret fra Aarhus Universitet i hvert fald rummer to hovedmotiver, der ikke fremgår af svaret fra Aarhus Universitet: Det har dels været svært for ledelsen at få det faglige miljø på universitetet til at acceptere opgaven, jfr. min oprindelige henvendelse samt nedenstående punkt 1 og 2, og da uddannelsen heller ikke virker så økonomisk attraktiv for universitetet, så har det været en mulighed at sige nej tak til opgaven.

Disse motiver må være kendt i Uddannelsesministeriet ? Jeg synes derfor, at ministerens begrundelse for at opgive overvejelserne om at oprette et videreuddannelsesforløb, der giver læreruddannede adgang til at opnå psykologautorisation, som det er beskrevet i psykologloven, hviler på et meget ringe fagligt grundlag.

Hovedvurderingerne og de vigtigste spørgsmål i min henvendelse var:

1. Dansk Psykologforening og de psykologiske institutter på universiteterne i Aarhus og København har siden 2000 forhindret erhverv løsningsforslag, der indebar genetablering af cand.pæd.psyk.uddannelsen. Begrundelserne har været tilsyneladende faglige, men det er meget svært at se bort fra, at de fagpolitiske begrundelser har været de bærende. Der har ikke fra ministeriets side været skåret igennem på trods af, at cand.pæd.psyk.uddannelsen er klart beskrevet i psykologloven, der er vedtaget af folkettinget i 1993.

2. Aarhus Universitet beskrev selv allerede i 2008 en 3½ års uddannelse, der rummede de fornødne ECT-point.
 Rektor Lauritz B. Holm skriver i mail til mig den 16.februar 2012, at Aarhus Universitet arbejder på et udkast til beskrivelse af kandidatuddannelsen til indsendelse til akkreditering pr. 1.maj 2012. Året efter – den 19. marts 2013 tilkendegiver Aarhus Universitet så, at det ikke kan lade sig gøre. Hvad er begrundelserne for, at Aarhus Universitet er blevet uenig med sig selv?
 Igen er det min vurdering, at de fagpolitiske motiver har fået overtaget, og DPU-delen af Aarhus Universitet er helt sat ud på et sidespor.
 Aarhus Universitet tilkendegiver end ikke, hvorledes rammerne kunne ændres, således at indholdet og rammerne for en cand.pæd.psyk.uddannelse vil kunne være tilfredsstillende. Igen tager jeg det som udtryk for, at de fagpolitiske motiver har været bestemmende – at man ikke ønsker en genetablering af cand.pæd.psyk.uddannelsen – selv om den som sagt fremgår af psykologloven.

3. Hvorfor har Aarhus Universitet ikke inddraget DPU i tilrettelæggelsen af uddannelsen i betragtning af, at DPU og tidligere Danmarks Lærehighskole har stået for cand-pæd.psyk.uddannelsen i alle årene siden 1965?

4. I min forespørgsel har jeg beskrevet det helt urimeligt lange sagsforløb siden 2000, som jeg håber, at ministeren også er enig med mig i forekommer helt uantageligt, jfr. bilag 1 i oprindelige henvendelse af 23. juni d.å.?

5. Minister Morten Østergaard skriver i svaret til mig, at det ikke er muligt i henhold til universitetsloven at tvinge Aarhus Universitet til at indfri den aftale, som de selv har indgået om at genetablere cand.pæd.psyk.uddannelsen.
 Men det må da være muligt inden for den samlede uddannelsessektor at sikre, at en uddannelse, som folkettinget selv har vedtaget i 1993 bliver gennemført ved en uddannelsesinstitution – eller i samarbejde mellem flere uddannelsesinstitutioner – herunder fx det tidligere DPU?
 Det er måske også noget af det, der ligger i tilsagnet fra ministeren om at finde en løsning?

De læreruddannede psykologer har siden 1960'erne været grundstammen i PPRs virksomhed som fagligt hjælpesystem for folkeskolen – både i form af lederopgaverne af PPR og i forhold til psykologopgaverne – ikke mindst i forhold til folkeskolens store inklusionsopgaver. Derfor er det i virkeligheden PPRs fortsatte eksistens som et fagligt kvalificeret hjælpesystem i folkeskolen, der er på spil i forbindelse med at få denne sag løst. Det er således i lige høj grad en sag af stor vigtighed for ministeren for folkeskolen – Børne- og Undervisningsministeren.

Men jeg er i virkeligheden kun optaget af at få løst denne sag på en fagligt tilfredsstillende måde, så vi kan fastholde de kvaliteter, som PPR-systemet har udgjort for folkeskolens indsats for elever med særlige behov samt i forbindelse med udvikling af almenundervisningen, jfr. bilag 2 i oprindelige henvendelse af 23.juni d.å.. Det kræver efter min bedst overbevisning og med henvisning til praksis fra de sidste mere end 40 år, at der fortsat er læreruddannede psykologer, der kan tage del i dette arbejde.

Måske kan der tænkes alternative løsninger ved at ændre på psykologloven og reglerne for, hvem det er relevant og nødvendigt at sikre autorisation, fx til individuelle behandlingsforløb? Det er dog vigtigt, at det klart fremgår af psykologloven, at de i loven nævnte psykologuddannelser er fagligt ligeværdige, så vi undgår myter om A- og B- psykologer.

Jeg håber, at du vil drage omsorg for, at der fremkommer svar på mine spørgsmål, og at erfaringerne for dette lange tidsforløb bliver brugt konstruktivt til at sikre en hurtig løsning på sagen?

Jeg bistår meget gerne i de fortsatte overvejelser, såfremt der måtte være behov herfor.

Venlig hilsen

Bjarne Nielsen

Formand for Pædagogiske Psykologers Forening
(tidl. Skolepsykologernes Landsforening)

bjnielsen@mail.tele.dk

Gensvaret er sendt med enslydende indhold til minister Morten Østergaard (ansvarlig bl.a. for videregående uddannelser) , minister Christine Antorini (ansvarlig bl.a. for folkeskolens forhold) samt til Udvalget for Forskning, Innovation og Videregående uddannelser og til Børne- og Undervisningsudvalget